לעיל כב: ע"ש], ב) [ל"ל איל איל (בים מום בחום בחום

חשם הגהות ונוסחאות בסוף המסכת דף לה], ג) [ויקרא דן ד) ד"ו שייך לתתני לעיל כה, ד) ויקרא הן, ו) ע" בבה"ו, ו) נ"א למטולהו

עשרה זוו היפה שתי סלעים יחרב לאשם מעילות והשני היפה עשרה זוו יחרב

למעילתו מפרש בגמ׳ יקרב בשביל אשם ראשון והרי נפטר מקרן וחומש.

והשתא קרי למעילתו גזילו ים: אחד לאשם ואחד לחולין. יח מעל בסלע

אם היה של אשם יפה שתי סלעים יקרב יהו לשמו הראשון שהרי לשמו

נלקח וממעות שהופרשו לו: והשני.

שהוא חולין יקרב למעילתו לאשם מעילתו.

והשתה קרי לחיל החשם של חשם

מעילות מעילתו: ויביה עמה סלע

וחומשה. קרן שמעל בו ויפלו לנדבה

שהרי ממותר אשם הראשון בא: יביא

סלע וחומשו. מביתו שמה ששיבת

האם בשתי סלעים שבח הקדש הוא:

גבו' אינימא אינ אשם. של אשם

מעילות: למימרה דחומש בהדי היל

חשם מייתי ליה. אם הביא אשם

שהוא שוה (ג) על ב׳ סלעים כדי חומש

ההרו נפטר מו החומש והכתיב כו':

ועוד מדקסני סיפח. היכח דמעל בסלע

והשני יקרב למעילתו דע"כ האי למעילתו

איל לאשם מעילות הוא דהא התני ויביא

עמה סלע וחומש לקרן וחומש: אלמא

חומש בהדי קרן מייםי ליה. והחי

להדר ומקשי ממתני׳ (ד) דלא חימא

קרא אישתעי בדנהנה מקדשי בדק

הבית או מהקדש עולה הילכך כין חומשו

כי מייתי ליה בהדי איל אשם לא נפיה

דחומש כי חרו בעי מהוי אבל האי דהרו

גופיה אשם הוה כי מייתי חומש בהדי

אם של מעילה שפיר דמי יון. מא

שמע מסיפה: אנה מאי יח למעילה

דרישה גוילו. הוח החשם הרחשון

דאיתהני האי מהקדש דידיה בשתי

סלעים שהפרישו לשון וילקח בהן

שני אילים לחולין דיפה שתי סלעים

מקריב ליה לאיל מעילות והוא לאשמו

דקתני במתני' והיפה עשרה זוז יהיב ליה

למאי דאיתהני מהקדש כלומר יקריבנו

בד א מיי' פ"ז מהל' פסה"מ הלי יא:

תורה אור השלם

1. או הודע אליו חטאתו אשר חָטָא וְהַבִּיא קֶרְבְּנוֹ שְׂעִירַת עזִים תִּמִימָה נָקַבָּה עַל חַטָּאתוֹ אַשֶּׁר חָטָא: ויקרא ד כח 2. וָאַת אֲשֶׁר חָטָא מֵן הַקּרֶשׁ שלם ואת חמישתו יוסף עליו וְנָתֵן אֹתוֹ לִכּהַן וְהַכּהַן יְבַפֵּר עָלְיו בְּאֵיל הָאָשֶׁם וְנָסְלַח לוֹ: ויקרא ה טז

מוסף רש"י

שימה מקובצת

ל) בנשיא העשוי להשתנות וקשה לי כי היכי דנשיא עשוי להשתנות אם יעבור מנשיאותו כן יחיד עשוי להשתנות אם מינוהו נשיא ניש לומר דפריך מיחיד ממזר ומכל הפסולין שאין מעמידין מלך אלא מהמשיאין לכהונה. תוס׳ הרא״ש ז״ל: כן מתידע ליה תוס הראיש זיינ: פן מתידע ליה
לבתר: גן רב וכיפרה: ז'ן לבסוף
הא קמנטר לה כהן: ג'ן שממין
שמביאה על אות ה' נמחק:
ון מתיבת אם כו' עד תיבת אמר
דב ליש ונ"ב ס"א איבעיא להו רב ל"ש ונ"ב ס"א איבעיא להו משנמלקה מא אמר: מן וכמרה וכותרה באכילה: מן דרב ותניא דרב כתריה דרב יותנן תניא כותיה הרב מלקה נודע שלא נמלקה נודע שלידה תעשה הודע מביאה על הודע אם: בהדושין: ען שילדה מות מציה וכמר וכמר הודע אם: אסורה: ען שלידה מות ומצה אסורה: ען משלדה מות ומצה שלידה מה מה שמש משמה הרופה לקנות מהם אשם שמהה הרופה שהיב ודינה בשתי טלעים שהיה חיים ודינה בשתי טלעים לה בנכי אחויל ורוא בביא לה בנכי אחויל רוא בביא לה בנכי אחויל רוא בידי או הביא לה בנכי אחויל רוא בידי או הביא הוא לה בנכי אחויל רוא בידי או לה בנכי אחויל רוא בידי או המות משם שלים לה בנכי אחויל רוא בידי או לה בנכי אחויל רוא בידי או המות באבי של הם בנכי אחויל רוא בידי או הבידי או המות בשם המות הבידי או המות בשל הם בנכי אחויל רוא בביא הוא המות באבי אחויל בידי או המות בשל הם בנכי אחויל רוא בידי או המות בשל הם בנכי אחויל רוא בנכי אחויל רוא בידי או בידי או המות בידי או המות בידי או המות בשל הם בנכי אחויל רוא בידי או המות בידי או המות בשל הם בנכי אחויל רוא בידי או המות באבי או המות באבי או המות בידי או המות באבי המות בשל המות בידי או המות באבי המות באבי הוא בידי או המות בידי אות בידי או המות בידי אות בידי או המות בידי או ה לה בגמ׳ דאוזיל רועה גביה אם היה אחד מהם כו׳ וא״ת אמאי היה אחד מהם כרי וא"ת אמאי לא מעל כו' תוס' כת"י: ידן והשני ירעה עד שיסתאב. וק"ק למה לא מעל כיון דלא היה לו לקנות רק אשם אחד כמו שאר בבי רמתניתין דאמר מעל ושמא אתיא רמתניחון ראמר מעל ושמא אתיא כר' יהודה דאמר מכד מכוק מתנה לקודש לא מעל אינ דלקה בהן דיל מזיד דסבור לעשות בתרי ודיקא רישא אבל אינך בבי דוקא רישא אבל אינך בבי דמתניתין דלקה שני אילים לחולין לא הוי במזיד [דלא יקה] מעוה חכיש לעות המכוח לווילי איקה] מעוה חכיש לעות המכוח דוליה איקה מעוה חכיש לעות המכוח דוליה לחולין לא הוי במזיד [דלא יקת] מעות הקדש לקנו הבתת חולין רק בשוגג ולכך מכל. מהריי דיל: שו לקנו בהת חולין הול: של לקו בה שני אילים מעות הולין הן ונמצא שהיו לחולין, פי להיות חולין הן ונמצא שהיו מעות הקדש ושמעל בקודש עש בשתי סלעים. תור "כמ"י שאול לאשם ביו אילים אחר לאשם כר לקו בה בי אילים אחר לאשם כר שהוציא והולין אם היה כי אין שהוציא והולין אם היה כי אין בהוצא שפחה הרופה לאשמו זה כמר אשמו דרישי בו ושני למעילתו דהכא ר"ל לאשם שפחה הרופה שהוציא מעילתו דהיינו לאשם מעילות שהוציא מעילתו דהיינו לאשם מעילות שהוציא מעות

נשיא עשוי להשתנות. דאי עבר מנשיאותו כשאר יחיד הוי: מלות מלות ילפי מהדדי. יחיד ונשיא ולבור דבכולהו כתיב מלות מיולפי כולהו בהך גזירה שוה מהדדי במסכת הוריות (דף מ:) לדבר שחייבין על זדונו כרת וחייבין על שגגתו חטאת הילכך להא מילתא נמי לילפו מהדדי: לאו על הדין חטא קאתי. כלומר לא

לאו על הדין הטא קאתי. כלומר לה. שלח ילדה: שחינה

על הדין לחודיה קאתי: דיאם משנמלקה משתמרת. כיון דעל הספק באה ולא לאכילה הוה קיימא לא שמרוה יפה ונפסלה בהסח הדעת יש שמא נטמאה: אי מעיקרא. קודם מליקה חיה הוות ובעלי חיין אינן מקבלין טומאה: ובדין הוא דמותרת בהנאה. דחולין גמורין היא ומשום חולין בעזרה נמי ליכא למימר דלא אסרה תורה כן אלא שחיטה אבל מליקה לא אבל רבנן גזרו דאסור בהנאה שמא יאמרו נהניו מחטאת העוף ספק: וכי איסמר דרב אהא איתמר דתנן. בפרק דם שחיטה ולעיל כב:) החשה שהביחה כו' ועלה קאי רב ואמר אם משנמלקה נודע לה כן שילדה ודחי מזה ומולה כמשפט חטאת העוף כדכתיב (ויקרא ה) והזה מדם החטאת על קיר המזבח והנשאר בדם ימלה וגו'. הואה שאוחו בראש העוף ומעלה ומוריד והדם ניתז. מילוי שמקריב ומקיף בית מליקתו לקיר המזבח וסוחט: אסורה באכילה שמא יאמרו הטאת העוף הבאה על הספה נחכלת: וחסורה לחו בהנחה. כשחר חטאת העוף ספק שאסור באכילה שמא חולין היא ונבלה היא ובהנאה נמי אסורה דשמא קדש היא וקדש שאינו נאכל אסור בהנאה אחרת שהרי לכלבים לא יאכילנו: שעל הספק כו'. הילכך כמי שלא נודע דמי: בזרגב" שסי סלעים. זהו דין אשם דכתיב 🕫 בערכך כסף שקלים בשקל הקדש לאשם: והשני ירעה. לפי שנקח ממעות חשם לשם חשם: לקח בהן שני חילים לחולין. לאכילה ומעל במעות ויצאו לחולין ויש עליו לשלם אשם של עשרה זוו לקרן וחומש של אשם ראשון ואשם בשתי

סלעים לאשם מעילות ים ויאם היה

שבנשיא שעשוי להשתנות אלא אמר אביי מהכא מכדי מצות מצות ילפי מהדדי כיון דילפי מהדדי למה לי דכתיב שלש ידיעות גבי יחיד וגבי נשיא וגבי צבור אם אינו עניז לגופיהן דהא גמרי להן מצות מצות תנהו ענין היכא דמתיידע ליה בתר יום הכיפורים הוא דמייתי חטאת אימא כי מתיידע ליה בתר יום כפורים הוא דמייתי חמאת משום דיוה"כ לאו על הדין חמא קא אתי אבל אשם תלוי דעל הדין חמא קאתי אימא הכי נמי דמיכפר דכי מתיידע פ לבתר דקא מייתי אשם תלוי לא מייתי חמאת אמר רבא אמר קרא יאו הודע אליו מכל מקום השתא דאמר כי מתיידע ליה מייתי חמאת אשם תלוי למה בא אמר ר' זירא שאם מת מת בלא עון מתקיף לה רבא מת מיתה ממרקת אלא אמר רבא להגן עליו מן הייסורים: חמאת העוף הבא על הספק [וכו']: אמר רב יו וכיפר אי הכי אמאי תקבר לפי שאינה משתמרת אימת לא משתמרת אי מעיקרא חיה הויא אי לבסוף יו קמנמר לה אלא מתניתין בנודע לה דלא ילדה ובדיו הוא דמותרת בהנאה ומאי תקבר מדרבנן וכי איתמר דרב 🕪 איעל האשה שהביאה חמאת העוף בספק אם עד שלא נמלקה נודע לה לדה ודאי תעשה ודאי שממין 🔊 שהביאה על לא הודע מביאה על הודע יו אם משנמלקה נודע שילדה אמר רב מזה דמה ומוצה דמה וכפרה זו מותרת באכילה ר' יוחנן אמר אסורה באכילה גזירה שמא יאמרו חטאת העוף הבאה על הספק נאכלת תני לוי כותיה דרב יו חמאת העוף הבאה

לאשמו הראשון ויהיו משלומין לקרן וחומש שמעל בהן והיינו ש יילאשמו דקתני מתני': אימא סיפא כו'. על כרחיך על ₪ הספק אם משנמלקה נודע וו שילדה לאשמו דסיפא הוא אשם ראשון שהרי איל זה לשמו נלקח ולמעילתו הוא אשם מעילות ולא למשלומי הקרן ודאי מזה דמה ומוצה דמה וכפרה יו מותרת באכילה תניא כוותיה דר' יוחנן חמאת דהא התני יביא סלע וחומשו לתשלומי העוף הבאה על הספק אם עד שלא קרן וחומש (ס): רישה קרי גוילו למעילתו אחד מהן יפה שתי סלעים ואחד מהן נמלקה נודע לה שלא ילדה תצא לחולין או תמכר לחברתה אם עד שלא נמלקה נודע לה שילדה ודאי תעשה ודאי שממין שמביאה על לא הודע מביאה על הודע אם משנמלקה נודע שילדה ים אסורה אפילו בהנאה שעל הספק באה מתחלתה כפרה ספיקה והלכה לה: בותני' ים יהמפריש ב' סלעים לאשם ולקח בהן שני אילים לאשם אם היה אחד מהן יפה שתי סלעים יקרב לאשמו יח והשני ירעה עד שיםתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה יח ילקח בהן שני אילים לחולין אחד יפה ב' סלעים ייח ואחד יפה עשרה זוז היפה שתי סלעים יקרב לאשמו והשני למעילתו יח יאחד לאשם ואחד לחולין אם היה של אשם יפה שתי סלעים יקרב לאשמו והשני למעילתו ויביא עמה סלע וחומשה: גמ' מאי מעילתו דקתני רישא והשני למעילתו אילימא איל אשם למימרא דחומש בהדי אילי מייתי ליה והכתיב יואת אשר חטא מן הקדש ישלם ואת חמישיתו יוסף עליו אלמא בהדי גזילו מייתי ליה ועוד קתני סיפא אחד לאשם ואחד לחולין אם היה של אשם יפה שתי סלעים יקרב לאשמו והשני למעילתו ויביא עמה סלע וחומשה אלמא חומש בהדי גזילו מייתי ליה אלא וויסטילתו מאי דאיתהני מהקדש ₪ וישנו משתי סלעים דאפרישנו לאשם ולקח בהן שני אילים לחולין דיפה שתי סלעים מקריב ליה איל אשם ויפה עשרה זוו יהיב ליה למאי ראיתהני מהקדש דהוה ליה גזילו וחומשו ומאי מעילתו גזילו במאי אוקימתא למעילתו דרישא גזילו אימא סיפא אחד לאשם ואחד לחולין אם היה של אשם יפה שתי סלעים יקרב לאשמו והשני למעילה ויביא עמה סלע וחומשה אלמא מעילתו איל אשם רישא קרי ליה למעילתו גוילו

> את נוחים בדי השל כשלות שהוא המולך האין לפרש כמו ברישא שהרי ברישא שניהם היו חולין ובידו לעשות מהן (אחה) שירצה אשם חובתו ואיזה שירצה אשם מעילתו והרי טוב לו שיביא החומש עם הקרן שגול ויעשה מן היפה עשרה זו אשם שפחה חרופה שהיה חייב בו מחלם היהינו קרן והחומש ומן היפה שתי סלעים אשם מעילות אבל הכא בסיפא שלקה אחד מהם לאשם שפחה חרופה שהיה חייב בר לא סגר רלא יעשהו אשם שפחה חרופה והשני לאשם מעילות ואפילו יפה עשרה זוו ולא ימטור מן החומש להכי קחנו יוביא עמה בין בט להן לעד בוך ז' פני בט להי ליכוד בין החיל שמחר האמר היה אל המהור של בין בט להי להיה להיה להיה האמר האמר ה שהרי לאשמו נלקח ממעות שהופרשו אות רי נמחק: כזן הילכך חומש כי אות רי נמחק: כזן דמי לכך אמר ת"ש מסיפא ואע"ג דאידי ואידי אשם נינהו אפ"ה יביא החומש בהדי גזילו וא"כ אמאי קתני ברישא דבהדי איל מייתי לה: כזן מאי למעילתו דרישא אות ה' נמחק: כען שהפרישו לאשמו ולקח אות ן' נמחק: 0 והיינו למעילתו דקתני תיבת לאשמו נמחק:

הנהות הב"ח

(d) גמרא וכי ליתמר דרב אהא איתמר דתנן הלשה שהבילה וכו׳ תעשנה ודחי שממין שהיא מביאה על לח הודע: (3) שם

רבינו גרשום ידיעה גבי נשיא ולגמרו יחיד וצבור מנשיא ולגמרו יחיד אתי: דאיכא למיפרך מה לנשיא. אמאי איצטריך למכתב ביה ידיעה הואלו ישר בו קליא אאינו בשמיעת הקול שהמלך לא דן לא מעיד ולא מעידין לות תאמר רלא מעיד ולא מעידין לו תאמר ביחיד שישנו בשמיעת הקול להכי לא מצי יליף מנשיא ואיצטריך ליה ידיעה לגופיה דיחיד וציבור נמי לא מצי ילפי מנשיא משום דאית ביה קולא . בנשיא שכן יש בקרבנו נקבה בע"ז דסמיך ליה ואם נפש אחת תחטא בשגגה והקריבה עז בת שנתה וי"ו מוסיף על ענין ראשון שנהה וייו מנוסף על ענין ראשן קולא הילכך לא מעין ראשן קולא הילכך לא מצו לפי מינה והי מנוסדיך למיכתב להו דיעה. מנתוב בל צבור ידיעה ול לא כיתיד ענתוב בל צבור ידיעה ולא כיתיד בהו ידיעה ולא כיתיד הוא ידיעה ולא כיתיד בהו ידיעה ולא על העלם בהו ידיעה האיל ואיה בהו קולא אל העלם בהור ידיעה היאיל ביתיד אבל עשר בי מעשה. היינו כל כך דאין חייבין אל אל לה עלם דבר עם שנגת מעשה. ייעו וענלם דבר מעיני הקהל כדכתיב ואם כל עדה ישראל בייעו ועלם דבר מעיני הקהל בייעו ועלם בהו ידיעה על עצמן הלכך בשגת מעשה ע"פ עצמן הלכך בשגת מעשה ב"י אבל עשר אנימר וידיעם בהו ידיעה הכת מיצוך הצל מיתרא למיכתב בהו ידיעה הצל מיתרא ולה אד מדיעה ולא אתו כדאברן אלא תיהו דהא אדיעה ולא או כדאברן אלא תיהו דהא לא אתו כדאמרו אלא תיתי חדא ידיעה מתרתון מה לנשיא וצבור שכן יש בהן קולא שאינו במכן יש בהן קולא שאינו בשמיעת הקול דנפש כי תחטא ושמעה קול אלה למעוטי צבור נשיא נמי לא דן ולא מעיד: תאמר ביחיד כר. הילכך לא מצי חיד יליף מינייהו ואיצטריך ליה דיעה לגופיה לחוד מה י ונשיא שכן יש בקרבנן נקבה כדאמר תאמר בצבור. הילכך לא מצי צבור יליף מינייהו ואיצטריך ליה ידיעה לחוד: לא נכתוב ידיעה גבי נשיא ותיתי מידיעה ייעה גבי נשיא ותיתי מידיעה בי דייחיד וצבור דמאי פרכת. והכא ליכא למימר מה לחידו דצבור למלי לכל למימר מה לחידו דצבור אלא מאי פרכת פרכא כל להיל הבה אלא אמר היל הדא מחדר אלא מאי פרכת פרכא כל דהו לא אלא אמר ריל הדא מחדרה פרכין כל דהו לא פרכין האים מדרי, פרכין אטילו והומרא פרכין כל דהו לא כל דהו לא מחרתי פרכין אטילו הדומי אמרת רמשום הכיל א מצי כל דהו וא אמרת רמשום הכיל א מצי בל שלו הידעה הקוא הקול ואית ליה האי קולא בבור לחודיה דנשיא און בשמיעה קולא הקול ואית ליה מאי קולא דולבו אית ליה האי קולא הובית הל קובנו נקבה יחיד על קרבנו נקבה יחיד על קרבנו נקבה יחיד על הכל החדר של קולא הובית הל החדר של החדר הל החדר של הידעה הידעה הל הודיעה הל הוה אין קולא הוד להחדר הל החדר הל הוד הל החדר הל החדר הל החדר הל החדר הל החדר הל החדר הלידעה הל החדר הלידעה הלידעה הל החדר הלידעה הל החדר הלידעה הל החדר הלידעה הלידע

דשמא נטמאת: 2) תורה. 'קשה דהא במסי נזיר פי טי שאמה הריני נזיר דבחטאת העוף איכא תרי איסורי בלה ומשום חולין שנשחטו בעזהר לאוד אביא איס ארי איסור נבלה ומשום חולין שנשחטו בעזהר לאוד אביריוא. גלין מחרייד לן איז א המעריק שירון לאירות בריבון הוא משומטו בעזהר לאוד אחרייוא. גלין מחריים במי אוד אחריים איטורת בריבון הוא משומטו בעזהר לא דארייוא. גלין מחריים בי מחרי שהביא אם מלי מי ממת לאחר שהביי אים מל בלך מורש בי אות בי אמים ולמי מחריים מכפר עליו להכי להוא מי מאר שהביא אשם: מין לחולין והשתא מעל: מסן זילו. בלן והייע היי איסורי בי משמטו בעזהר לא שהם מלו אי משם הלי מורש בי מור בי משמטו בעזהר לא שהם מלו יוני מאחר שהביא אשם מלוי וועד על ושידוע לו משמטות שהופישו אות ואשמות עד שלא קרב אשמו יוסיף ויביא אשם: מין לחולין והשתא מעל: מסן יקרב לאשמו הראשון שהרי אשמות לא מעלות ודייע לא משם כי אות וי נמחק: מורש בי אות ולי ביני ביני מאחר שהביא אשם הלוי וועד מער מבי מעד מת המער מבי מורש בי אות וועד לו ביני ביני מאחר שהביא אם הלוי מורש שיחטא שמעריים מפק אם בעל מק אחרי לבי מעלות בי אות וועד מבין מריין באין עליו ביני ביני מאחר שהביא אשם הלוי וועד מער בינים המלו הרייות בינים מסיפא ואועיג ביארי וואדי בינים מחריים בינים להוא מורש בי אות וועד מבינים בי אות וועד לב מבינים בי אות וועד לב מבינים בי אות וועד מבינים שהביעה בינין שהפרישה לאות לוודע לא שמות מבינים שהביעה בין שהפרישה לאול הוא היכן כיון בעודע לה שלה בינים בי אות בודע לה שלא ילבה מייריו אסור בעלקה תעשה ודאי וותיאכל לבתנים אם משנמלקה מעשה בראין בעלה האוים אות בודע לה שלא ילבה ביירון לאור בילור בילו היכול משום בודע לה שלא ילבה מייריו און אמר אטימור באמילה ביריון לאור באילה ביריו ביירן לאור באילה בירין לאור ביאו בילו העם לאור בילו הבילו בילו לאור בילו בירה אורים בירון לאור בילו בירון לאור בילור בילו הביל העורים בילו ביל לאות בירון ביודע לה משלה ביירן לאור בילון בייון לעוף ביירון לעוף מביירן לאור בילו בילו אור בילות בילו היים היים לעוף מביירן לאות בילו בילו אות בילו בילו היים לאות ביירון לעוף מביירן לאות ביירון לעוף מביירן לאות ביירון לאות ביירון לעוף ביירון לאות ביירון לאות ביירון לאות ביירון לאות ביירון לאות ביירון

מיפא